

Εγκλήματα που συγκλονίσαν την Ελλάδα

**ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΗ ΧΙΟΝΗ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ –
ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΟΥ, ΥΠ. ΔΙΔ. ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ**

«**Ηθελαν** να με βγάλουν από τη μέση και πρόλαβα να τους σκοτώσω πρώτος. Υπήρχε συνωμοσία σε βάρος μου. Βρισκόμουν εν αμύνη. [...] Όταν ξέρεις ότι ο ίδιος έχεις το δίκιο με το μέρος σου, απλά δεν ανησυχείς. Εγώ κοιτάζω να τα έχω καλά πρώτα με τη συνείδοντι μου και έπειτα με οποιονδήποτε άλλον.»

Ο Θεόφιλος Σεχίδης πάνταν ο μικρότερος γιος μίας τετραμελούς οικογένειας από τη Θάσο. Ο πατέρας του, Δημήτρης, εργαζόταν ως δάσκαλος στο δημοτικό σχολείο της Κεραμωτής, απέναντι από το υποιερείο, ενώ η μητέρα του, Μαρία, πάνταν νοικοκυρά. Η μεγαλύτερη αδελφή του, Ερμιόνη, έπαυσε από οχιζοφρένεια. Όπως διήλωσε αργότερα ο δράστης, η αισθένεια της αδελφής του είχε επιβαρύνει αρκετά την οικογένεια:

«Η αδελφή μου Ερμόνη, η Έμμυ, στην Α΄ Λυκείου έπεσε σε μία βαριάς μορφής οχιζοφρένεια [...] Έκανε θεραπεία με φάρμακα συστηματικά [...] Σ' ένα οπρεό δημιούργησε ένα χρόνιο πρόβλημα επιβίωσης ανάμεσα στην οικογένεια [...] Άλλα δεν την έκλειναν σε ίδρυμα. Ο βασικός λόγος είναι ότι δεν ήθελαν να γίνει γνωστή η αιθένειά της [...] Επειδή στο χωρίο οι γείτονες την έβλεπαν ως αυτήν την κατάσταση, πίστευαν ότι έπαιρνε ναρκωτικά, δεν ήξεραν ότι το παιδί ήταν οχιζοφρενές [...] Οι γονείς μου είχαν απομονώθεί κοινωνικά, λόγω του προβλήματος της αδελφής μου [...] Ο πατέρας, για να μπορέσεινα την υποφέρει, αναγκάζεται να παίρνει και αυτός λίγα από

τα δε υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του στη Γερμανία, στην οποία επρόκειτο να εγκατασταθούν μόνιμα. Τελικά, μετά από μέρες και πολλαπλές καταθέσεις, ο Θεόφιλος Σεχίδης «έσπασε» κι ομολόγησε πως στις 19 και στις 20 Μαΐου είχε οκοτώσει τους γονείς, την αδελφή, τη γιαγιά και το θείο του και είχε πετάξει τα τεμαχισμένα πτώματά τους σε κωματερή της Καβάλας. Ο λόγος;

«Σκότωσα τα θύματά μου αιμυνόμενος. Υπήρξε οικογενειακή συνομωσία. Μου έκαναν ψυχολογικό πόλεμο επειδή ήξερα ότι ήμουν άλλης μάνας παιδί και δε μου 'λεγαν την αλήθεια».

Σε μεταγενέστερην ουνέντευξή του ο Θεόφιλος Σεχίδης προ-
πάθησε, από την πλευρά του, να εξηγήσει τους λόγους που
τον οδήγησαν στο έγκλημα:

«Κάποια μέρα, κρυφακούγοντας για την κατάσταση της αδελφής μου, άκουσα να λένε οι γονείς μου ότι δεν είμαι παιδί της μπτέρας μου. Ότι δηλαδή, ο πατέρας μου με είνε κάνει με κάποια άλλη γυναίκα και, στη συνέχεια, μεγάλωσα στη οικογένεια ως παιδί των γονιών που γνώρισα [...] Μόλις τα άκουσα όλα αυτά, καταλαβαίνεις πώς ένιωσα [...] Έγώ αμέσως τους είπα φυσικά ότι είχα ακούσει τη συζήτησή τους, ξέρω πλέον ότι δεν είμαι παιδί της μπτέρας μου και ότι θέλω να με πάτε στην πραγματική μου μπτέρα [...] Μου το έξκοψαν από την αρκή και μου είπαν πως, αν γινόταν αυτό, το γεγονός θα διέλυε εντελώς την οικογένεια [...] Έγω όμως επέμενα. Πέρασε ένας χρόνος με συνεχείς καβγάδες να με πείσουν ν' αφίσω το θέμα στην άκρη. Ύστερα από ενάμισι χρόνο, κι επειδή εγώ επέμενα [...] αποφάσισαν να το γυρίσουν και να μου πουν ότι δίθεν

εγώ είκα αικούσει λάθος και ούτε λίγο ούτε πολύ προσπάθησαν να με βγάλουν τρελό [...] Η κατάσταση συνεχίζόταν μέχρι που άρχισαν να φέρνουν το θείο μου από το εξωτερικό. Γιατί οι ίδιοι μου αικούσαν βία με τα λόγια, αλλά επειδή εγώ επέμενα, ήθελαν να μου ασκηθεί σωματική βία. Ο πατέρας μου [...] έφερνε το θείο μου. Τον είχε σαν μπράβο. Είχε έρθει 3-4 φορές ο θείος μου. Με απειλούσε πάντα. Μια φορά πιαστίκαμε [...] Τα τέσσερα αυτά χρόνια αυτό γινόταν, οπότε φτάνουμε στην τελευταία περίπτωση, τον

περασμένο Μάιο, που ξέρω ότι ήρθαν ουνωμοτώντας να με βγάλουν από τη μέση, αφού εγώ επέμενα [...] Είχαν το στήμα από το πρόβλημα της αιδελφίς μου, εάν προστίθετο και το δικό μου, θα ήταν καταστροφή. Θα αποδεικνύταν ότι ο πατέρας μου, ο ατοαλάκωτος διευθυντής του σχολείου στη ζωή του ήταν ένας βρώμικος άνθρωπος».

Ο πρώτος φόνος έλαβε χώρα στις 19 Μαΐου. Όπως διευκρίνισε ο δράστης: «Λίγες μέρες πριν γίνει το κακό, 3-4 μέρες νομίζω, βρισκόμουν [...] στην Κομοτηνή, όταν ξαφνικά, χωρίς να τους περιμένω, έρχονται ο πατέρας μου με τον θείο μου. Έρχονται δίνθεν για να πάρουν το αυτοκίνητο του πατέρα μου που το είχα εγώ. Εγώ ξαφνιάστηκα. Είκα να δω το θείο μου ένα, ενάμισι χρόνο [...]. Μου είπαν πως μόλις φθάσουν στη Θάσο, την ίδια κιόλας ημέρα να τους πάρω τηλέφωνο να μιλήσουμε. Μου είπαν, μετά την τηλεφωνική επικοινωνία, πως έπρεπε να πάω αμέσως στη Θάσο για να μιλήσουμε. [...] Κι έτοι, την επόμενη, 18 Μαΐου, πήγα στη Θάσο, στο Λιμένα. Όταν ξημέρωσε [...] κάποια στιγμή ο θείος μου λέει ότι θέλει να πάμε μια βόλτα πάνω στο αρχαίο θέατρο».

Σύμφωνα με τα όσα ανέφερε ο Θεόφιλος Σεξίδης κατά την πρώτη εξέταση στην Ασφάλεια Θεσσαλονίκης, η ουζίπιπον εξελίχθηκε σε λογομαχία και στη συνέχεια, σε ουμπλοκή.

«Προσπάθησε να με χτυπίσει με ένα μαχαίρι. Τον έσπρωξα και έπεισε σε γκρεμό, από ύψος 10 μέτρων. Κατέβηκα κάτω και τον είδα να ψυχορραγεί. Και για να μη βασανίζεται άλλο, του έκοψα με το μαχαίρι το κεφάλι». Κατόπιν, ο δράστης επέστρεψε στο οπίτι του, όπου και έμεινε μόνος, όχι όμως για πολύ. Μετά από λίγη ώρα επέστρεψε ο πατέρας του: «Ο πατέρας μου

είχε ένα μαχαίρι, φοβήθηκα. Μόλις γύρισε για να πάει στην τουαλέτα τον πυροβόλο που κι έπεινε νεκρός. Μετά, του έκοψε την καρωτίδα με ένα μαχαίρι».

Ακολούθησαν η μπέρα και η αδελφή του: «Κρατούσε και αυτή (η μπέρα του) μαχαίρι. Της άρπαξα το χέρι [...] και της έκοψα το λαιμό με το μαχαίρι».

Με τον ίδιο τρόπο ομολόγησε ότι οικότωσε στη συνέχεια την αδελφή του Ερμιόνη. Ο Θεόφιλος Σεχίδης περνά τη νύχτα στα οπίτι του, με τα πτώματα των ουγγενών του. Από οριομένα μάλιστα από αυτά αφαίρεσε υλικό από τον εγκέφαλο και τα τοποθέτησε στο ψυγείο, για μεταγενέστερη μελέτη, όπως υποστήριξε αργότερα. Το επόμενο πρωί, η ανυποψίαστη γιαγιά του, Ερμιόνη Καλαμάρα, επιοκέπτεται την κατοικία. Τότε, όπως υποστήριξε ο δράστης, «άρπαξε ένα μαχαίρι να με χτυπήσει. Τι να έκανα κι εγώ, τη οικότωσα».

Την ίδια ημέρα, αποφάσισε να εξαφανίσει τα πτώματα: Τα τεμάχια, τα έβαλε σε σακκούλες οικουπδιών και μετέφερε με το αυτοκίνητό του τις σακκούλες σε χωματερή του δήμου Καβάλας, μεταξύ της Νέας Καρβάλης και της Κεραμωτής, όπου και τις απέρριψε. Μόνο το πτώμα του θείου του βρέθηκε τελικά από την Αστυνομία. Όπως ήταν αναμενόμενο κρίθηκε προφύλακιστέος, σύμφωνα με την ορολογία εκείνης της εποχής, μέχρι να οδηγηθεί στο ακροατήριο.

Η δίκη διεξήχθη στις 20 Ιουνίου 1997 στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Δράμας, με αυτεπαγγέλτως διορισθέντα ουνήγορο υπεράσπισης, δεδομένου ότι ο κατηγορούμενος δεν θέλεισε να διορίσει ιδίος ουνήγορο. Ο ίδιος ο κατηγορούμενος δήλωσε κατά την απολογία του πως δεν μετανιώνει για τίποτε και επανέλαβε πως λόγος της πράξης του ήταν το γεγονός ότι δεν του αποκάλυπταν ποια ήταν η πραγματική του μπτέρα. Η υπεράσπιση, από την πλευρά της δήλωσε αιδυναμία να υπερασπίσει τον κατηγορούμενο, δεδομένου ότι εκείνος αρνούνταν τη συνεργασία. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας κατέθεσαν, μεταξύ άλλων, ο Γ. Καπρίνης, αναπληρωτής καθηγητής Ψυχιατρικής στο Αριστοτελέio Πανεπιστήμιο Θεοφάνειας, και Χ. Σκαρόπουλος, ψυχίατρος, οι οποίοι επί πέντε μίνιες είχαν παρακολουθήσει τον Θεόφιλο Σεχίδη και είχαν συντάξει οχετική πραγματογνωμοσύνη. Σύμφωνα με τα όσα κατέθεσαν οι δύο ψυχίατροι κατά τη διαδικασία στο ακροατήριο:

«Ο Θεόφιλος Σεχίδης πάσχει από οχιζοτυπική διαταραχή, αλλά δεν είναι οχιζοφρενής. Θα μπορούσε να αναπτύξει οχιζοφρένεια, αλλά κάτι τέτοιο δεν ουνέβη [...] Στην περίπτωσή του είχε μειωμένες αντιστάσεις στην ιδέα διάπραξης των εγκλημάτων. Πάντως, δε χρίζει θεραπευτικής αγωγής. Στις ουζηπίσεις που κάναμε μας είπε ότι είχε τη γνώμη πως είναι νόθο παιδί, και γ' αυτό ήθελε να τους εξοντώσει [...] Η οικογένεια Σεχίδη είχε πολλές ιδιομορφίες και ο Θεόφιλος διαβίωσε σε εξαιρετικά δυσμενείς ουνθήκες».

λαρισώς σε εξαρτητικά δυο μεντες θυντικές». Το Δικαστήριο κήρυξε τον Θεόφιλο Σεχίδην (ομόφωνα) ένοχο για τις κατηγορίες της ανθρωποκτονίας από πρόθετον κατά ουρρού, της περιύβρισης νεκρού, της παράνομης οπλοφορίας, οπλοχρησίας και οπλοκατοχής και του επεβαλε πέντε φορές ισόβια κάθειρξη. Κατά της απόφασης αυτής ο καταδικασθείς άσκοπες έφεση, την οποία ένα έτος αργότερα, στις 2 Ιουνίου 1998, την απέσυρε, επειδή την είχε ασκήσει, όπως ανέφερε, μετά από πίεση του δικηγόρου του κι έτοιμη υπόθεση της πενταπλής ανθρωποκτονίας της Θάσου έκλεισε οριστικά κι αμετάκλητα.